

Elegie domestică

Ion Minulescu

Tu, care-mi intri-n casă cu toamna fumurie,
Cu ziua ce se duce
Și noaptea ce-o să vie,
În casa mea fii binevenită...

Iată-mi casa!

Întoarce doar butonul electric din perete
Și-mprietenește-ți ochii cu tot ce poți vedea,
Căci casa mea e-ntreagă, de-acum, și casa ta...
Fii prietenă și soră cu hall-ul și terasa,
Cu treptele ce urcă sub rustice covoare
Spre sala de mâncare
Și-odaia de culcare,
Cu sfinții din icoane și morții din portrete,
Cu câinele, ce-ți linge manșonul de-astrahan,
Și cu pisica albă, ce toarce pe divan...

Oprește-ți apoi ochii pe frunzele de laur
În care se-ncadrează, sanctificând decorul,
Patronii mei - Triunghiul.

Iar pe comoda veche privește-i cum stau gata
Să-și părăsească parcă, de bucurie, rama,
Un domn cu ochii-albaștri și bucle brune:
Tata!...
Și-o doamnă cu ochi negri și bucle blonde:
Mama!...

Tu, care-mi intri-n casă cu toamna fumurie,
Cu basmele bunicii
Și "Faptele diverse",
În casa mea fii binevenită,
Pentru mine
Și pentru-aceste chipuri, de praf și vremuri șterse,
Ce te privesc din rame cu-aceeași duioșie
Ca-n zilele când, toamna, soseam și eu cu tine.